

PRAVDA O POKÁNÍ

(The truth about Reppentance)

STVORENIE:

Boh vždy bol, je a bude. Nebo a zem v ceiej svojej kráse a sláve sú Božím stvorením. Na počiatku svoril Boh nebo a zem. (1. Mojžišova 1,1)

Boh tiež stv.rii morské zvieratá, vtákov vo vzduchu, dobytok a všetky ostatné zvieratá na zemi (1. Mojžišova 1,20-25). Po tom, ako tak učinil, stvoril Boh človeka a dal mu moc nad celou zemou a všetkým stvorením na zemi (1. Mojž. 1.26). „Tak stvoril Boh človeka

na svoj obraz; na Boží obraz ho stvoril; ako muža a ženu" (Mojž. 1,27).

Mužovi, ktorého Boh stvoril na svoj obraz, dal meno Adam. Adam bol stvorený bez hriechu, svätý a čistý. Mal priamy kontakt s Bohom. Boh stvoril aj nádhernú záhradu, plnú dobrých vecí, ktorú nazval Eden a Adama umiestnil do nej. Boia to záhrada, v ktorej sa Boh a Adam mohli prechádzať, rozprávať a udržiavať priateľstvo. „A Hospodin Boh pojal človeka a umiestnil ho v záhrade Eden, aby ju obrábal a strážil. Potom Hospodin Boh rozkázal človeku: „Zo všetkých stromov záhrady smieš jesť, ale zo stromu poznania dobra a zla nesmieš jesť, lebo v deň, keď budeš jesť, istotne zomrieš" (1. Mojž. 2,15-17).

Boh mal rád Adama a jeho ženu Evu a chcel, aby aj oni milovali a uctievali Jeho. Aie to, aby Ho mali radi a boli Mu poslušní, im neprikázal. Stvoril človeka s možnosťou rozhodnúť sa. Človek dostal od Boha všelijaké výhody a radosti, ale jednu vec mu Boh zakázal. Boh zakázal Adamovi jesť zo stromu poznania dobra a zla. Tak chcel vyskúšať jeho lásku a poslušnosť.

SATAN:

Satan je zlá bytosť, ktorá sa stavia proti Bohu. Kedysi slúžil Bohu ako anjel s krásou a mocou. Boh Satana pravdepodobne povýšil do vysokej pozície. Satan, tiež nazývaný Lucifer, sa stal veľmi pyšným na svoje postavenie a pokúšal sa vyvyšovať na úroveň Božiu. Viedol vzeouru anjelov proti Bohu. Boh ako najvyššia

vesmírna moc, ukončil vzburu a vyhnal z neba Satana a anjelov, ktorí boli s ním. Boh mal pripravené peklo, miesto večného ohňa a múk (Izaiáš 14,12-15). Teraz aie Boh dovoľuje Satanovi pokúšať ľudi, aby hrešili a slúžili radšej Satanovi než Bohu.

PAD ČLOVEIKA:

Satan využil svoju prvú príležitosť, aby zvedol človeka k neposlušnosti voči Bohu v záhrade Eden. Satan sa zjavii žene Eve a ľstivo ju oklamal. Poveda jej, že určite nezomrie, keď zje, z toho stromu, z ktorého Boh zakázal jesť (Mojž. 3,4). „Ale Boh vie, že v ten deň, keď budete z neho jesť, otvoria sa vám oči a budete ako Boh, budete vedieť, čo je dobro a čo zlo.“ (1. Mojž. 3,5). Eva začala obzerať ovocie. Videla, že zakázaný storm mal plody dobré a lákavé aj pre oči, tak si pomyslela, že sú dobré i na zmúdenie. „Vzala z jeho ovocia a jedla; potom dala aj svojmu mužovi, ktorý bol s ňou; aj on jedol“ (1. Mojž. 35). Človek neposkáchol Boha. Sfvorený bez hriechu upadol do hriechu.

NSLEDKY HMECHU:

Násiedky pádu človeka mali veľký dosah. Boh rozdelil trest, žene bolesť a žiaľ pri pôrode a Adamovi povedal, že bude pracovať a namáhať sa pre získanie svojej každodennej potravy. Pôdu prekliat tak, aby bolo ťažké ju obrábať a namáhavé sa z nej živi. Oboch - Adama i Evu vyhnai z krásnej záhrady v Edene. Človek viac nemohol jesť zo stromu života, ktorý rastie v záhrade Eden a bol odsúdený zomrieť tak, ako to Boh povedal (1. Mojž. 3,14 - 19).

Najväčším dôsledkom hriechu bola zmena ľudskej povahy. Človek, už nie nevinný, trpel odlúčením od Boha. Tento násiedok neplatil len pre Adama a Evu, ale pre všetkých ich potomkov. „Preto ako skrze jedného človeka hriech prišiel na svet a skrze hriech smrť, a tak smrť prišla na všetkých ľudí, pretože všetci zhrešili" (Rímskym 5,12). „Ale ja som zrodený ako hriešnik, od chvíle, ako ma moja matka počala" (Žalm 51,5). „Všetci totiž zhrešili a nernajú slávy Božej" (Rim. 3,23). „Niet spravodlivého ani jedného" (Rim. 3.10).

Adamov hriech prešiel na každého z nás, potomkov Adarna a Evy. Všetci sme zdedili hriešnu povahu. „Kto pácha hriech, je z tela diabla" (1. Ján 3,8). Preto tak dlho, kým zostaneme hriešnikmi, náš osud je rovnaký ako Satanov. Každý, kto umrie v hriechu pôjde do pekla a tam strávi večnosť so Satanom a hriešnymi anjelmi. Spolu budú večne trpieť muky v jazere horiacom ohňom a sírou. (Zjavenie 20,1 4; 21,8).

MOŽNOSŤ POKÁRHA:

Vd'aka Božiemu milosrdenstvu nemusíme zomrieť ako hriešnici. Toto ustanovenie platí pre každého, kto túži byť vykúpený z hriechu. Svetlom nádeje pre človeka je ďalší dôsledok pádu človeka v záhrade Eden. „Položím nepriateľstvo medzi teba a ženu, medzi tvoje potomstvo a jej potomstvo; ono ti rozrniaždi hlavu a ty mu rozdrvíš päťu" (1. Mojž. 3,15). Inak povedané, Boh Satanovi prorokoval o Tom, ktorý vzíde z

potomstva ženy a romliaždi hlavu Satanovi. On zaručene prernôže Satana a zničí jeho prácu. Satan bol určený na prehru, poíomstvo ženy na víťazstvo. Ten, o ktorom Boh hovorí v 1. Mojžišovej 3,15, je Ježiš Kristus, potomok ženy, ktorý nezdeditil Adamov hriech, lebo jeho otcom nebol človek. Jeho matka, panna, menom Mária ho počala z Ducha Svätého (Matúš 1,18). Anjel Pánov prikázal dať Mu meno Ježiš, pretože On mal vyslobodiť svoj ľud z hriechov (Matúš 1,21). Tento Ježiš je tým potomkom zaslúbeným v 1. Mojž. 3,15. Jeho otcom bol Duch Svätý, jeho matkou panna. Jeho zázračné narodenie bolo Satanovi varovaním o tom, čo bude nasiedovať.

„A Ježiš prospieval múdrosťou, vzrastom a bol milý Bohu aj ľuďom" (Lukáš 2,52). Vo veku 30 rokov začal Ježiš svoje verejné pôsobenie. V jeho priebehu vykonal Ježiš veľa zázračných skutkov. Umožnil chromému chodiť, slepému vidieť, hluchému počuť a dokonca vzkriesil mŕtveho a to všetko svojim príkazom. Jeho život je príkladom pre každého. Vždy vravel pravdu, činil vôľu Božiu a čo je najhávnejšie, Ježiš nikdy nezhrešil.

Keď bol Ježiš ešte v najlepších rokoch Svojho prirodzeného života, tzv. náboženský vodcovia Jeho doby plánovali pribiť Ho na hrozný kríž na Golgote. Dali Ho biť, mučiť a neľútostne bičovať. Korunu z trňov mu nasadili na hlavu. Krv a voda tiekli z Jeho boku, keď Ho vojak bodol kopijou.

Toto všetko sa stalo človeku, ktorý nikdy nikomu neublížil; bol

tým najbezúhonnejším človekom, aký kedy žil. Ježiš zomrel tou najľudskejšou smrťou, akú si pre Neho možo predstaviť. A ešte pred smrťou povedal: „Otče odpusť írn,lebo nevedia, čo činia" (Lukáš 23,24). Skutočne bol On Bohom, ktorý sa zjavil v ľudskom tele (1. Timoteovi 3,16). Dokázal to, keď tri dni po torn, ako bol ukrižovaný, vstal z hrobu. Dobrovol'nou smrťou tohoto Nevin-ného, Jeho pochovaním a vzkriesenírn môžeme byť zachránení od našich hriechov a ich následkov. My teraz máme možnosť rozhodnúť sa, či budeme v otroctve hriechu, alebo budeme žiť zmenený život ako služobníci nášho Pána a Spasitel'a Ježiša Krista (Korintskýrn 15,20 23).

Ježišova krutá smrť bola smrťou za nás. Hriech žiada smrť. Boh povedal Adamovi a Eve, že zomrú, ak budú jesť zo stromu. Smrť teda ostala ako následok hriechu. Prijatím najvyššej obete Ježiša na kríži, za naše hriechy, môžeme očakávať odpustenie. „Bez vylitia krvi niet odpustenia" (Žídom 9,22). Lebo odpiatou za hriech je smrť, ktorej dôkazom je preliata krv (Rim. 6,23). Naša krv nemusí byť preliata a my nemusíme zomrieť, lebo Ježišova nevinná krv a smrť bola účinná pre všetky naše hriechy. „Toho, ktorý nepoznal hriechu, urobil hriechom za nás, aby sme my boli v ňom spravodlivtosťou pred Bohom" (2. Korintským 5,21). Ježiš bol nevinný, bol teda dokonalou obeťou za hriech, a preto už nikdy netreba iného (Žídom 10, 12-14).

Ak človek oľutuje svoje hriechy, jeho hriechy mu budú

odpustené a jeho trest môže byť zrušený pre krv Ježiša Krista. Skrze krv Ježišovu nájdeme vykúpenie z hriechu (Efezským 1,7; Kolosenským 1,14). Skutočne je to preto, že Ježiš Kristus, služobník Boží, žil na tomto svete a zomrel na Golgote. Boh vopred, ešte pred stvorením sveta, ustanovil Ježiša, aby On, nevinný, bol obetovaný za naše hriechy (1. Petra 1,18-21). Vševedúci Boh, ktorý vie všetko, vedel aj to, že človek upadne do hriechu. Ale On mal aj plán, ako ho z neho vykúpiť. A On ho uskutočňoval. Všetko čo sa stalo, je tu pre každého človeka, aby využil to, čo pre neho Ježiš na Golgote vykonal.

VŠETCI ĽUDIA SA MUSIA KAJAŤ:

„Boh teraz dáva zvestovať ľuďom, aby sa všetci všade kajali“ (Skutky apoštolov 17,30).

Doteraz sme hovorili, že (1) všetci ľudia sa narodili v hriechu ako následok Adamovho hriechu; (2) človek je odsúdený do pekla hriešnikov, ak nie je zachránený spod trestu za hriech; (3) smrť Božieho Syna, Ježiša Krista, na kríži, spôsobila odpustenie hriechov človeka. Teraz sa musíme zaoberať najdôležitejšou otázkou: „Ako môžem ja hriešnik získať to, čo pre mňa vydobil Ježiš Kristus na kríži Golgoty?“

Krátko: človek sa musí vrátiť zo svojej hriešnej cesty, kajáť sa a

ísť k Ježišovi. To sa stane, ak je Bohom pritiahnutý k Ježišovi, lebo nik nemôže prísť k Ježišovi, ak ho nepritiahne Boh (Ján 6,44). Každý je v priebehu svojho života určitým spôsobom priťahovaný k Bohu. Lebo Boh nechce, aby bol niekto stratený, ale aby každý mohol urobiť pokánie. (2. Peter 3,9; Ján 3,16). Človek si sám vyberie, či sa dá pritiahnúť k nemu a bude zachránený, alebo odmietne a bude pokračovať v hriechu. Odmietnutie je nebezpečná vec, lebo nikto nikdy nevie, či bude ešte mať ďalšiu príležitosť. Podrobenie sa Jemu je kľúčom k večnému životu.

Ak jednotlivec prichádza k Ježišovi, musí prísť s vierou. „Bez viery nie je možné ľúbiť sa Bohu. Lebo ten, čo pristupuje k Bohu musí veriť, že Boh je a odplatí hľadajúcim Ho.“ (Židom 11,6). Podstata tejto viery je vrodená každému človeku. Slovo Božie nám hovorí, že... „Boh udelil mieru viery každému človeku“ (Rim. 12,3). Všetko, čo človek, ktorý je priťahovaný k Bohu, musí robiť, je cvičiť si túto vieru, kajať sa zo svojich hriechov.

Aby človek dostal od Boha odpustenie hriechov a z milosti dar večného života, musí sa kajať. Zvesť o pokání sa v Biblii objavuje stále znovu. Jonáš kázal pokánie mestu Ninive a ich pokánie zastavilo súd Boží, ktorý bol na nich zoslaný. Boh poslal Jána Krstiteľa ako predchodcu Ježiša Krista, aby kázal: „Pokánie čiňte, lebo sa priblížilo kráľovstvo nebeské“ (Matúš 3,2). Ježiš povedal, že prišiel volať hriešnikov, aby sa kajali (Matúš 9,13). On varoval niektorých Židov, ak sa nebudete kajať, všetci podobne zahyniete“ (Lukáš 13,3). Ježiš prikazoval svojim nasledovníkom, učeníkom, „že

musí sa kázať v Jeho mene pokánie na odpustenie hriechov všetkým národom, počnúc od Jeruzalema" (Lukáš 24,47).

Ježišovi učeníci šli, kázuc pokánie. „I odpovedal im Peter: „Kajajte sa! A nech sa každý z vás dá pokrstiť v meno Ježiša Krista na odpustenie hriechov. A prijmete dar Ducha Svätého" (Skutky apošto!ov 2,38). Pavol prehlásil Aténčanom: „Ale na časy tejto nevedomosti nehľadí Boh, lež teraz dáva zvestovať ľud'om, aby všade sa všetci kajali" (Skutky 17,30). Príkaz je jednoznačný, zodpovednosť istá. Aby človek mohol byť zachránený, musí sa kajať, lebo inak podobne zahynie.

ČO JE POKÁNIE?

Pokánie je dar Boží, ktorý nám priniesla Jeho dobrota (Rim. 2,4). Človek sa rozhodne vo svojom srdci odvrátiť sa od hriechu a zasvätiť sa zmene svojho života. Vidí, že je hriešnikom oddeleným od Boha a cíti zármutok Boží nad svojimi hriechmi. „Lebo zármutok podľa vôle Božej pôsobí pokánie na spasenie..." (2. Korintským 7,10). Potom priznáva svoj Hriech Bohu a žiada Ho o odpustenie. Verí, že s Božou pomocou prestane páchať hriech. Rozhodne sa poslúchať Božie prikázania a žiť v poslu nosti voči Božiemu Slovu.

Dávid, kráľ v Starom zákone, človek milý Božie mu srdcu, vedel, čo je pokánie. Hovoriac o pokání, Dávid napísal: „Vyznávam svoju vinu, ustarostený som pre svoj hriech" (Žalm 38,19). Ty Bože nepohŕdaš srdcom skrúšeným a zdrveným" (Žalm 51,19). Ježiš

publikána (t.j. colníka), ktorý sa bil v prsia a žiadal „Bože, buď milostivý mne hriešnemu (Lukáš 18,13), predstavil ako človeka, ktorý odišiel ospravedlnený pre svoje pokánie. Pokánie je úprimná a skutočná zmena rozhodovania od hriechu k Bohu.

Skutočné pokánie teda zahŕňa (1) vplyvom usvedčujúcej moci Božej poznanie, že si hriešnik; (2) rozhodnutie v Tvojom srdci, že už viac nechceš hrešiť; (3) vyznanie svojich hriechov Bohu a prosbu k Nemu, aby sa nad Tebou zmiloval a odpustil Ti; (4) zomrieť hriechom tým, že sa obrátiš k nim chrbtom a rozhodneš sa žiť život pre Boha a nikdy sa nevrátiť na svoje hriešne chodníčky. „Ktorí sme umreli v hriechu, ako budeme ešte žiť v ňom?“ (Rim. 6,2).

VÝSLEDKY POKÁNIA

„Ak vyznávame svoje hriechy, On je verný a spravodlivý, aby nám odpustil hriechy a očistil nás od všetkej neprávosti“ (1. Ján. 1,9). Boh, ktorý je Bohom lásky, poslal Svojho Syna zomrieť na kríži na Golgote, aby umožnil pokánie, chcel, aby sa človek kajal. Preto chce a je šťastný, keď môže kajúcemu sa hriešnikovi odpustiť hriechy. „Hovorím vám: taká bude radosť v nebi nad jedným hriešnikom, ktorý činí pokánie, ako nad 99 spravodlivými, ktorí nepotreujú pokánia“ (Lukáš 15,7).

Opravdivé pokánie prináša Božiu milosť a odpustenie. Pokánie tiež umožňuje človeku dať sa pokrstiť v Mene Pána Ježiša, aby jeho hriechy boli zmazané (Skutky 2,38). Človek, ktorý sa kajal, nielen môže ale je dokonca povinný urobiť tento krok. Je to

príkaz Boží, (Skutky 10,33.48), a ak sa človek úprimne kajal a sľúbil, že bude poslušný Božím príkazom. Spolu s krstom v mene Ježiša Krista na odpustenie hriechov prijíma človek, ktorý sa kajal, prísľub Ducha Svätého, ktorý je prísľubom večného života.

Pokánie je výsadou, po ktorej by mali túžiť všetci a dnes je deň vhodný na prijatie tejto výsady. „Ajhľa, teraz je čas, veľmi príhodný; teraz je deň spasenia!“ (2. Korinským 6,2).